

A rentar la deshonra

Nàzik Almalaiqa (Bagdad, 1923 - el Caire, 2007)

«Mare!». Ranera. Llàgrimes. Tenebra.

El cos apunyalat tremola. Brolla la sang.

En els blens dels cabells, hi nia el fang.

«Mareee...». Només el botxí la sent.

Demà l'alba vindrà, es despertaran les roses,

vint anys i l'esperança encegada la cridaran.

El prat i les flors respondran: se n'ha anat

a fer bugada, a rentar la deshonra.

El desprietat botxí torna i els diu:

«Deshonra?» -eixuga el ganivet-. «No patiu,

hem esbandit la deshonra,

tornem a ser íntegres, dignes, lliures... »

«Taverner! On és, el vi? On són, les copes?

Crida la guapa, la gandula d'alè perfumat...

Pels seus ulls donaria la vida!»

Omple les copes, carnisser, omple-les.

La morta ha fet net, ha rentat la deshonra.

L'alba vindrà, preguntaran per ella les noies:

«L'has vista?». El desprietat respondrà: «L'he morta.

Duia la taca de la deshonra al front, l'he rentada»

Les veïnes explicaran la negra història,
les palmeres del barri l'explicaran,
les portes de fusta no l'oblidaran,
i fins les pedres murmuraran:
«A fer net, a rentar la deshonra!»

Veïnes del barri! Noies del poble!

Pastarem el pa amb les nostres llàgrimes,
ens tallarem les trenes, ens espellarem les mans
per a deixar-los ben neta i blanca la seva roba.
Cap somriure, cap senyal d'alegria. El ganivet,
al puny del nostre pare o del nostre germà, ens sotja.
I demà, qui sap en quin ermàs
ens enterraran per rentar la deshonra.

Almalaika, Nàzik. *Els fons de l'onada*. (1957)
Traduït per Margarida Castells